

Arrest

nr. 123 905 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in het dorp Dasht-i Khaliq in het district Hesa-i Awal-i (I) Behsud in de provincie Wardak. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Hazara van etnie, en sjiitisch moslim van religie. Tot uw vertrek uit Afghanistan woonde u heel uw leven in Dasht-i Khaliq samen met uw beide ouders en uw jongere broer.

Sinds enkele jaren kwamen in de lente en de zomer de Kuchi's naar uw regio met hun kudden. Hierbij kwam het tot conflicten tussen de Kuchi's en de lokale Hazara omdat de Kuchi's zich het recht voorbehielden om hun kudden te laten grazen op de velden van de Hazara, wat de Hazara verboden.

Zo kwamen in de lente van 2009 Kuchi-nomaden uw dorp aanvallen. De mannen van het dorp verzamelden zich om het dorp te verdedigen, maar in de hierop volgende schermutselingen werd uw vader neergeschoten. U vluchtte daarop naar huis, maar trof uw moeder en broer daar niet meer aan. U belde hen en zij vertelden dat zij al op weg waren naar Maydan Shahr. Zelf ging u vervolgens ook naar Maydan Shahr. Vervolgens trokken jullie samen met enkele andere dorpelingen naar Kampani bij Kabul, van daar verder naar Nimroz bij de Iraanse grens en vervolgens de grens over naar Teheran. U bleef met uw familie vervolgens een jaar in Teheran bij uw oom langs vaders kant. Uw oom had een verblijfsstatuut, terwijl jullie illegaal in het land verbleven. Uw moeder en uw broer verblijven nog steeds bij hem. Zo'n jaar later moest u Iran verlaten vanwege een probleem met uw werkgever waar de politie bij betrokken geraakte. U reisde per auto naar Turkije en vervolgens naar Griekenland. Van Griekenland naar Italië reisde u in een bestelwagen op een schip en vervolgens spoorde u via Frankrijk naar België.

Op 12 september 2013 kwam u in België aan en op 13 september vroeg u asiel aan. Tijdens uw contacten met uw familie in Iran hoorde u dat zij het goed maken.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen. De conflicten tussen Kuchi's en Hazara die u aanhaalde zijn inderdaad gedocumenteerd. De oorzaak ervan is echter in de eerste plaats een regionale economische kwestie – het landgebruik voor dieren of gewassen (zie het rapport van het AIHRC over het conflict en zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013, beiden toegevoegd aan de blauwe map) – met de etnische verschillen als bijdragende factor en is dus niet van dien aard dat specifiek u er persoonlijke gevolgen van zou ondervinden. U viel dit ook bij wanneer u vermeldde dat uw vader werd gedood in het kader van het algemene gevecht, niet ten gevolge van een persoonlijk tegen hem gerichte aanval (zie Gehoorverslag CGVS dd. 06/11/2013, p. 17). Dit voorval kan dus niet als illustratie dienen voor een vrees voor vervolging die specifiek tegen uw persoon was gericht. Bovendien was de oorzaak van het geweld eerder van economische aard (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013, toegevoegd aan de blauwe map), niet een van de gronden voor vervolging die vermeld staan in de vluchtelingenconventie van Genève. Daarenboven bleek uit uw verklaringen dat de Afghaanse overheid wel degelijk ingrijpt om de strijdende partijen uit elkaar te houden (zie CGVS p. 16, 17).

Verder kon u de gebeurtenissen die u ertoe zouden hebben gedwongen Afghanistan te ontvluchten niet aannemelijk maken omwille van de volgende redenen.

Ten eerste valt het op dat u de aanval op uw dorp waarbij uw vader omkwam herhaaldelijk situeert in het Afghaanse jaar 1388 (2009-2010; zie CGVS p. 3, 4, 7, 8, 9, 15). U schetste een situatie van wijdverbreid geweld met verscheidene doden. Nu is net 1388 een jaar waarin vanwege de presidentsverkiezingen de Kuchi's niet naar de regio kwamen zodat er geen schermutselingen plaats vonden (zie rapport van het AIHRC over het conflict, p. 2). Het feit dat de gebeurtenissen van uw relaas plaats hebben in 1388 ondergraaft dan ook sterk de geloofwaardigheid ervan.

Ten tweede lijkt u in uw verklaringen sterk te overdrijven. U beschreef de jaarlijkse confrontaties als bijzonder dodelijk en verwoestend: elk jaar drongen de Kuchi's uw dorp binnen, waarbij ze plunderden, alles platbrandden en ouderen en kinderen ombrachten (zie CGVS p. 15-16). In die context valt het des te meer op dat jullie huis door de jaren heen nooit werd beschadigd en dat van jullie nooit iets werd gestolen (zie CGVS p. 9, 15, 16, 17). Dit gebeurde niet omdat u toen daar was (zie CGVS p. 17). Indien ze werkelijk zo moordlustig waren kan het bezwaarlijk overtuigen dat uw aanwezigheid de Kuchi's ervan zou hebben weerhouden uw huis onder handen te nemen. Het lijkt er bijgevolg op dat u de problemen van uw regio sterk uitvergrootte om gewicht aan uw relaas te geven.

Ten derde bent u dusdanig vaag over concrete details van de gebeurtenissen waarvan men zou verwachten dat een betrokkene die weet, dat ook hier twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Zo kan u slechts heel moeilijk concreet worden over het aantal slachtoffers dat door de jaren heen viel door de schermutselingen met de Kuchi's. Voor een dorp van 50 tot 60 huizen zijn dat toch

dramatische en ingrijpende gebeurtenissen. U laat het echter bij 20 tot 40 gesneuvelde dorpelingen en kan niets zeggen over het aantal dorpsgenoten dat omkwam in het jaar dat u Afghanistan verliet (zie CGVS p. 10, 13, 15). U noemde twee dorpelingen die het jaar voor de dood van uw vader stierven. U heeft echter geen enkel idee van wat hun families na hun dood hebben gedaan en wat er met hun land is gebeurd (zie CGVS p. 16, 17), zaken die in een kleine gemeenschap toch moeten geweten zijn. Moesten deze zaken werkelijk gebeurd zijn kan men toch verwachten dat u als man van het dorp en oudste broer van de familie (zie CGVS p. 4) op de hoogte bent. In dit kader dient nog opgemerkt dat u volgens uw verklaringen bij uw vertrek ongeveer 16 jaar oud was. Een botscan die op 16 september 2011 werd uitgevoerd op aangeven van de Dienst Voogdij om uw leeftijd te bepalen toonde echter aan dat u toen een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 26,8 jaar een minimumleeftijd was (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie, dd. 04/10/2011, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), met andere woorden was u oud genoeg om u bewust te zijn van de gebeurtenissen om u heen. Het is dus weinig aannemelijk dat u slechts zo weinig over voorgaande zaken weet te vertellen.

Ten slotte kwam in uw relaas het volgende vreemde element naar voren, namelijk dat u op dezelfde dag waarin het gevecht plaats had al op weg was naar Iran (zie CGVS p. 14). U en uw familie vluchtten naar Maydan Shahr, de provinciehoofdstad (zie CGVS p. 8, 13, 14). De problemen tussen Hazara en Kuchi's beperken zich in de regel tot de beide Behsud-districten en Day Mirdad (zie het rapport van het AIHRC over het conflict en zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013, beiden toegevoegd aan de blauwe map). In Maydan Shahr waren jullie dus in principe in veiligheid (zie kaart Maydan Wardak, toegevoegd aan de blauwe map). Er was dus geen haast om onmiddellijk uit de provincie te vertrekken. Integendeel, er waren zelfs heel goede redenen om te wachten in Maydan Shahr en na verloop van tijd terug te keren naar uw dorp, al was het maar even. Zo hadden jullie bijvoorbeeld kunnen achterhalen wat er met uw ooms die ook in uw dorp woonden was gebeurd. U weet echter niet of ze ook omkwamen of ook zijn gevlucht (zie CGVS p. 13, 15). Verder weet u niet wat er met het lichaam van uw vader is gebeurd (zie CGVS p. 15). Evenzeer weet u niet wat er met jullie gronden is gebeurd. U hiernaar gepeild komt immers niet verder dan te stellen 'we verlieten alles' (zie CGVS p. 15). Het was bovendien de moeite die te verkopen of aan iemand van de familie over te dragen voor jullie vertrek naar Iran. Er was toen geen reden om te geloven dat jullie niet zouden kunnen terugkeren. U gaf namelijk aan dat de overheid in ieder geval enkele keren ingreep om de Kuchi's uit het gebied te doen vertrekken (zie CGVS p. 16, 17). Dat had even goed in 2009 ook kunnen gebeuren. Jullie hebben echter niet afgewacht. Verder blijkt ook uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het verblijf van de Kuchi's in de hooglanden van Wardak steeds van korte duur is (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013 toegevoegd aan de blauwe map). U verklaarde dat de Kuchi's wilden blijven (zie CGVS p. 17), maar in het licht van het voorgaande en hun nomadische levenswijze in acht genomen is dat niet logisch. Jullie hadden dus alle reden om ervan uit te gaan dat de Kuchi's na verloop van tijd het gebied weer zouden verlaten zodat jullie konden terugkeren. Daarom is het weinig aannemelijk dat jullie volstrekt niet hebben afgewacht hoe de situatie zich ontwikkelde. Met dit vreemde element geconfronteerd antwoordde u dat iedereen weg liep en dat de Kuchi's jullie wilden doden, wat geen verklaring is (zie CGVS p. 15).

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal

burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud Hesa i Awal (I) van de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013) blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt en het conflict hier veel minder ernstig woedt dan in de rest van de provincie. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen.

Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Er zijn ook weinig slachtoffers te betreuren bij de sporadische gewelduitbarstingen. Tijdens uw gehoor schetste u een heel bloedig en intensief conflict. Zoals hierboven beargumenteerd konden uw verklaringen echter niet overtuigen zodat zij geen afbreuk doen aan de bovenstaande appreciatie van de veiligheidssituatie in de Behsud-districten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsud I van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de Vluchtelingenconventie en van het beginsel van behoorlijk bestuur. In concreto voert verzoeker aan dat hij een vrees heeft ingevolge het conflict tussen de Kuchi en de Hazara. Hij voert aan dat de vechtpartij over het gebruik van gronden hem rechtstreeks treft omdat het hem berooft van zijn inkomsten. Aldus vreest hij voor vervolging die specifiek tegen zijn persoon en familie was gericht. Ook voert hij aan dat de bescherming door de overheid steeds te laat komt.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) zich vergist van jaar. Daarnaast was hij ook concreet over de details van de gebeurtenissen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet, van de Vluchtelingenconventie en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker voert aan dat hij overeenkomstig de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 een profiel heeft dat bescherming verdient. Hij meent aldus dat de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing steunt op de volgende motivering:

- verzoeker beroept zich op conflicten tussen Kuchi's en Hazara. De oorzaak van deze conflicten is een regionale economische kwestie over het landgebruik voor dieren of gewassen en is niet van aard dat verzoeker er persoonlijke gevolgen van zou ondervinden. Zijn vader werd gedood in een algemeen gevecht, niet ten gevolge van een persoonlijk tegen hem gerichte aanval. Bovendien was de oorzaak van het geweld eerder van economische aard en valt niet onder een van de gronden voor vervolging die vermeld staan in de vluchtelingenconventie van Genève. Daarenboven grijpt de Afghaanse overheid wel degelijk in;
- verzoeker situeerde de aanval op het dorp waarbij verscheidene doden vielen waaronder zijn vader, in het Afghaanse jaar 1388. Echter blijkt dat in 1388 vanwege de presidentsverkiezingen de Kuchi's niet naar de regio kwamen zodat er geen schermutselingen plaatsvonden;
- verzoeker beschreef de jaarlijkse confrontaties als bijzonder dodelijk en verwoestend: elk jaar drongen de Kuchi's het dorp binnen, waarbij ze plunderden, alles platbrandden en ouderen en kinderen ombrachten. Het is daarbij opvallend dat verzoekers huis hierbij nooit werd beschadigd en dat van hen nooit iets werd gestolen, volgens verzoeker omdat hij toen aanwezig was. Het is onwaarschijnlijk dat verzoekers aanwezigheid de Kuchi's in die omstandigheden zou hebben tegengehouden. Het lijkt er op dat verzoeker de problemen in zijn regio sterk uitvergroot om gewicht aan zijn relaas te geven;
- verzoeker is bijzonder vaag over concrete details in zijn relaas. Zo kon hij slechts moeilijk concreet worden over het aantal slachtoffers dat door de jaren heen viel in de schermutselingen. Voor een dorp van 50 tot 60 huizen zijn dit nochtans dramatische gebeurtenissen. Hij spreekt over 20 tot 40 gesneuvelde dorpelingen en weet niet hoeveel dorpsgenoten omkwamen in het jaar dat hij Afghanistan verliet. Hij vernoemt twee dorpelingen die het jaar voor de dood van zijn vader stierven, maar weet hij niet wat hun families na hun dood hebben gedaan en wat er met hun land is gebeurd, zaken die in een kleine gemeenschap toch moeten geweten zijn. Er kan worden verwacht dat verzoeker als man van het dorp en oudste broer van de familie op de hoogte is;
- verzoeker verklaarde dat hij bij zijn vertrek ongeveer 16 jaar oud was. Uit een botscan door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie op 16 september 2011 bleek dat verzoeker zeker ouder was dan 18 jaar, met 26,8 jaar als minimumleeftijd was. Verzoeker was oud genoeg om zich bewust te zijn van de gebeurtenissen om hem heen;
- volgens zijn verklaringen was hij op de dag van het gevecht al op weg naar Iran. Hij en zijn familie vluchtten naar Maydan Shahr, de provinciehoofdstad. De problemen tussen Hazara en Kuchi's beperken zich in de regel tot de beide Behsud-districten en Day Mirdad, zodat zij in Maydan Shahr in principe in veiligheid waren. Er was dus geen haast om onmiddellijk uit de provincie te vertrekken, integendeel waren er goede redenen om te wachten in Maydan Shahr en na verloop van tijd terug te keren naar hun dorp, bijvoorbeeld om te weten wat er met de ooms in het dorp gebeurde. Verzoeker weet niet of ze omkwamen, hij weet ook niet wat er met het lichaam van zijn vader is gebeurd, noch wat er met de gronden is gebeurd. Deze konden worden verkocht of aan een familielid worden overgedragen voor het vertrek naar Iran. Er was toen geen reden om te geloven dat zij niet zouden kunnen terugkeren. De overheid greep meermaals in om de Kuchi's uit het gebied te doen vertrekken. Bovendien blijkt uit informatie dat het verblijf van de Kuchi's in de hooglanden van Wardak steeds van korte duur is. Verzoekers verklaring dat de Kuchi's wilden blijven is in het licht van het voorgaande en hun nomadische levenswijze in acht genomen, niet logisch. Verzoeker had alle reden om ervan uit te gaan dat de Kuchi's na verloop van tijd het gebied weer zouden verlaten zodat zij konden terugkeren.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en tegenspreekt, evenwel zonder ook maar in het minst toe te lichten waarom deze motieven volgens hem niet correct zijn. Zo voert hij aan dat het conflict tussen de Kuchi's en Hazara hem rechtsreeks trof, evenwel toont hij daarmee niet aan dat dit conflict verband houdt met één van de vervolgingsgronden voorzien in de Vluchtelingenconventie of in artikel 48/3, §4 van de vreemdelingenwet, met name ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Evenmin toont hij aan dat hij de bescherming van de overheid niet kan invoeren. Hij beperkt zich tot de stelling dat de overheid altijd te laat komt en de schuldigen pas naderhand opspoot; hiermee weerlegt hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet dat de overheid wel degelijk optreedt in dit conflict. Verzoeker spreekt tegen dat het jaar waarin de Kuchi's niet naar zijn regio kwamen vanwege de presidentsverkiezingen 1388 was en voert aan dat het 1387 was. Evenwel laat hij na dit aan te tonen en beperkt hij zich tot een blote bewering, zodat de Raad van mening is dat de commissaris-generaal zich terdege kan beroepen op het rapport van AIHRC. Waar hij beweert dat hij wel degelijk concreet is over de concrete details van de gebeurtenissen, spreekt hij weerom zonder meer de conclusies van de

bestreden beslissing tegen. Met de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat het bijzonder opmerkelijk is dat verzoeker als inwoner van een klein dorp niet bij benadering kan duiden hoeveel slachtoffers er vallen bij zulke dramatische gebeurtenissen als het door hem beschreven conflict. Waar verzoeker thans postfactum aanvoert dat er dat jaar 80-100 doden vielen, weerlegt hij niet het motief waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker zeer vaag was omtrent het aantal slachtoffers door de jaren heen in zijn dorp (tussen de 20 en 40) en dat hij niet wist hoeveel slachtoffers er dat jaar vielen (gehoorverslag CGVS p. 9-10). Waar verzoeker zijn reisweg beschrijft weerlegt hij daarmee niet het motief dat er voor hem geen reden was om Maydan Shahr meteen te verlaten en dat het logischer was geweest dat hij de afloop van de gebeurtenissen zou afwachten.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker het motief waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen sterk lijkt te overdrijven, niet betwist.

De Raad is van oordeel dat, gelet op wat voorafgaat, verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Uit de hogerstaande bespreking met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin volgt dat verzoeker evenmin het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker voert geen andere elementen aan die hierop zouden kunnen wijzen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt op basis van de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 geoordeeld dat de situatie in Afghanistan regionaal sterk verschillend is en dat de veiligheidssituatie aldus moet worden beoordeeld in het licht van verzoekers streek van herkomst in Afghanistan, met name het district Behsud Hesa i Awal (I) van de provincie Wardak. Hieromtrent werd gemotiveerd:

"Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013) blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt en het conflict hier veel minder ernstig woedt dan in de rest van de provincie. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen.

Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Er zijn ook weinig slachtoffers te betreuren bij de sporadische gewelduitbarstingen. Tijdens uw gehoor schetste u een heel bloedig en intensief conflict. Zoals hierboven beargumenteerd konden uw verklaringen echter niet overtuigen zodat zij geen afbreuk doen aan de bovenstaande appreciatie van de veiligheidssituatie in de Behsud-districten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsud I van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De verwijzingen van verzoeker naar de UNHCR-richtlijnen van 6 augustus 2013 zijn niet van aard deze beoordeling van verzoekers streek van herkomst te weerleggen. Waar verzoeker wijst op het risico dat hij zou lopen omwille van zijn persoonlijk profiel, gaat hij er aan voorbij dat zijn asielaanspraak ongelooftwaardig werd geacht. Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening zou zijn gehouden met het risico als overheidsmedewerker, stelt de Raad vast dat deze bewering totaal vreemd is aan het asielaanspraak van verzoeker.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een risico op ernstige schade te lopen overeenkomstig artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT